

zákona č. 89/1920 Sb., vyslovil nss již v nálezu Boh. A 7128/28 a při tomto právním názoru setrval i v dalším nálezu Boh. A 7896/29 (srov. také nálezy Boh. A 4045/24 a 6125/26), na jejichž bližší důvody se odkazuje.

Co se týče zaměstnání Václava R. v době od 1. ledna 1929, dlužno otázku jeho pensijní povinnosti posuzovati podle zákona č. 26/1929 Sb., jehož § 1, odst. 1, bod 6, lit. c) ustanovuje, že pojištěním povinni a podle ustanovení tohoto zákona jsou pojištěni zaměstnanci, kteří jsou převážně, a nikoli pouze přechodně, zaměstnání pracemi uměleckými nebo kresličskými, a to nikoli pouhou mechanickou nebo chemickou reprodukcí.

Jestliže pak žal. úřad podle toho, co shora bylo uvedeno, práce Václava R. u stěžující si firmy zhodnotil správně jako práce kresličské a stížnost ani netvrdí, že jmenovaný od 1. ledna 1929 vykonával převážně práce jiné, výpověďmi jeho, Fr. H. a Fr. S. bylo pak souhlasně potvrzeno, že Václav R. pantografu neužíval, strojové, mechanické a chemické práce vůbec nekonal, nýbrž kreslil vesměs ručně, plyne z toho, že jmenovaný spadal do kategorie osob zaměstnaných pracemi kresličskými. Kladný výrok žal. úřadu o jeho pensijní povinnosti v době od 1. ledna 1929 je proto cit. zákonným ustanovením odůvodněn. Restriktivní výklad tohoto ustanovení, o který se pokouší stížnost tvrzením, že zákon tím, že práce kresličské klade zde vedle prací uměleckých, nezamýšlel zahrnouti do pensijního pojištění všechny zaměstnance vykonávající vůbec nějaké práce kresličské, nýbrž vyžaduje tu kvalifikace téměř umělecké, nelze uznati správným, neboť nemá opory ani v doslovu zákona, ani v úmyslu zákonodárce. Zákon č. 26/1929 Sb. zachoval v podstatě rozsah pensijní povinnosti podle dřívějšího právního stavu za platnosti zákona č. 89/1920 Sb. (srov. důvodovou zprávu k vlád. návrhu, tisk poslanecké sněmovny č. 1706 z r. 1928). Jestliže pak osoby vykonávající převážně práce kresličské podléhaly pensijní pojistné povinnosti podle tohoto zákona, aniž bylo třeba, aby jejich kresličská činnost vykazovala známky tvůrčí činnosti umělecké, tím méně lze novému pensijnímu zákonu, který má spíše tendenci okruh osob pojistné povinnosti podrobených rozšířiti, imputovati, že by při pracích kresličských vyžadoval zvláštní zvýšené kvalifikace jich. — —

Č. 12.902.

Živnostenské právo. — Policejní věci. — Řízení správní: I. * Státní úřad policejní není oprávněn vydávati na základě čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb. předpisy o tom, kterých silnic má používat obec, vykonávajíc pravidelnou hromadnou dopravu osob provozovanou po živnostensku ve svém obvodu na základě § 2 odst. 1 písm. e) zákona z 23. prosince 1932 č. 198 Sb. — II. * Pravidelná hromadná doprava osob provozovaná po živnostensku obcí v jejím obvodu na základě § 2 odst. 1 písm. e) zákona z 23. prosince 1932 č. 198 Sb. podléhá předpisům živn. řádu, je však živností svobodnou.

(Nález z 19. května 1937 č. 12.816/37.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 11.970/35, 9738/32.

Věc: Město Karlovy Vary proti rozh. zem. úřadu v Praze z 26. července 1934 o zákazu pravidelné hromadné dopravy osob autobusy.

Výrok: — Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Policejní komisařství v Karlových Varech výměrem ze 17. října 1933 jako úřad pečující podle § 3 bodu 6 vyhlášky min. vnitra z 24. dubna 1932 č. 83 Sb. o bezpečnost a snadnost dopravy na cestách po stránce bezpečnosti osob a majetku zakázalo na základě čl. 3 odst. 1 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb. stěžujícímu si městu provozování pravidelné hromadné dopravy osob na trati Tuhnice—Geysirpark, dále celní úřad—třída Na vyhlídce a most přes Ohři—třída Eduarda Knolla—Sadová třída. Zákaz jest odůvodněn tím, že ulice, jimiž uvedené trati mají probíhati, nevyhovují při známé frekvenci vozidel všeho druhu svou malou šíří požadavkům bezpečnosti osob a majetku, nehledíc ani k tomu, že místní potřeba je zcela kryta již provozovanými dopravními podniky. Dále se v zákaze uvádí, že při známé panující řevnivosti mezi rozličnými dopravními podniky je nebezpečí, že jak na zastávkách, kde hosté bývají přebírání, tak i během jízdy, kde řidiči vzájemně se předjíždějí, mohla by býti ohrožena veřejná bezpečnost. — —

Odvolání, jež podala stěžující si obec z tohoto výměru, bylo nař. rozhodnutím ve věci samé zamítnuto. — —

— Nss musil předem obrátiti zřetel k námitce, ve které se upírá policejním úřadům oprávnění zakázati na základě čl. 2 a 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb. stěžujícímu si městu, aby provozovalo hromadnou dopravu osob určitými ulicemi v Karlových Varech. Sluší-li míti zato, že autobusová doprava provozovaná obcí po živnostensku v obvodu obce je živností podle živn. řádu, nedostávalo se podle názoru stížnosti policejnímu úřadu ke zmíněnému zákazu oprávnění. O této otázce uvážil nss toto:

V nálezu ze 7. března 1932 č. 5633/31 Boh. A 9738/32 vyslovil a odůvodnil nss právní názor, že politické úřady podřízené min. vnitra jsou oprávněny vydávati příkazy a zákazy ve způsobu všeobecných nařízení podle čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb. za účely uvedenými v čl. 2 tohoto zákona nikoli neomezeně, nýbrž toliko ve věcech, jichž správa spadá do kompetence min. vnitra. Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě a na místě odůvodnění odkazuje podle § 44 jedn. řádu na odůvodnění zmíněného nálezu. Se zřetelem na znění čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb. platí uvedený právní názor i pro vydávání příkazů pro jednotlivé případy a se zřetelem na ustanovení čl. 13 cit. zákona i pro příkazy, jež vydává státní úřad policejní v mezích své působnosti.

V nálezu z 11. června 1935 č. 16.632/35 Boh. A 11.970/35 vyslovil nss, že pod předpis § 54 odst. 2 živn. řádu, podle něhož živnosti zabývající se dopravou osob jsou podrobeny úpravě s hlediska živnostensko-policejního, spadá i vydávání předpisů, kterých silnic mají majitelé živností používat pro periodickou dopravu osob. Také na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na jeho odůvodnění.

Prováděti předpisy § 54 odst. 2 živn. řádu spadá do působnosti min. obchodu a nejsou proto podle toho, co bylo pověřeno, policejní úřady podřízené min. vnitra oprávněny vydávati na základě čl. 3 zákona č. 125/1927 Sb. předpisy o tom, kterých silnic mají používatí majitelé živností pro periodickou dopravu osob, provozující tuto svoji živnost.

Jde ještě o to, zda pravidelná hromadná doprava osob provozovaná po živnostensku obcí v jejím obvodu na základě § 2 odst. 1 písm. e) zákona z 23. prosince 1932 č. 198 Sb. podléhá předpisům živn. řádu přes to, že k této dopravě podle cit. předpisu zákonného obec koncese nepotřebuje. Zásadně každá činnost provozovaná po živnostensku podléhá předpisům živn. řádu. K vynětí z jeho předpisů je třeba pozitivního předpisu zákonného. Takového předpisu zákon č. 198/1932 Sb. nemá; osvobozuje jen obec, která chce ve svém obvodu provozovati po živnostensku pravidelnou hromadnou dopravu osob, od povinnosti vyžádati si koncesi k dopravě osob podle předpisů tohoto zákona. Poněvadž není ani jiného zákonného předpisu, podle kterého by pravidelná hromadná doprava osob provozovaná po živnostensku obcí v jejím obvodu byla vyňata z předpisů živn. řádu, sluší pokládati takovou dopravu za živnost ve smyslu živn. řádu, a to za živnost svobodnou, poněvadž ze systému živností koncesovaných je vyňata výše uvedeným zákonným předpisem a není zákonného předpisu, který by ji prohlašoval za živnost řemeslnou. Správnost tohoto právního názoru potvrzuje ustanovení § 36 odst. 2 zákona č. 198/1932 Sb., podle něhož podniky »Československé státní dráhy« a »Československá pošta« nepodléhají při provozování dopravy podle tohoto zákona předpisům živn. řádu a ostatním předpisům je měnícím a doplňujícím. Obce při provozování dopravy podle tohoto zákona nejsou ani uvedeným zákonným ustanovením vyňaty z předpisů živn. řádu a proto — jak byla dovedeno — mu podléhají. Jestliže však pravidelná hromadná doprava osob provozovaná po živnostensku obcí v jejím obvodu je živností ve smyslu živn. řádu, platí pro ni také ustanovení § 54 odst. 2 tohoto zákona, podle něhož — jak bylo uvedeno — lze sice vydávati předpisy o tom, kterých silnic mají používatí majitelé živností pro periodickou dopravu osob, provozující tuto svoji živnost, avšak takové předpisy nemohou vydávati policejní úřady podřízené min. vnitra.

V konkrétním případě policejní komisařství v Karlových Varech zakázalo stěžující si obci, aby provozovala pravidelnou hromadnou dopravu osob autobusy určitými ulicemi v Karlových Varech. Takový předpis omezující provozování živnosti pro periodickou dopravu osob nebyl však oprávněn vydati státní úřad policejní, jak bylo výše dovedeno. Jestliže tak učinil, osobil si pravomoc, která mu podle zákona nenáleží. Žal. úřad, který tento nezákonný postup policejního komisařství schválil, porušil zákon. Musilo proto býti nař. rozhodnutí — zrušeno podle § 7 zákona o ss, aniž bylo možno vejíti na ostatní námitky stížnosti a zabývatí se otázkou, zda živnostenský úřad by snad mohl na základě § 54 živn. řádu omeziti naznačeným způsobem i jen jednotlivou živnost provozující dopravu osob.